

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 269/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. augusta 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. A.C. B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12 CoE/23/2010-48 zo 17. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2010 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. A. C., B., vo veci porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 12 CoE/23/2010-48 zo 17. februára 2010.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza:

„Návrhom na vykonanie exekúcie podaným dňa 07. 08. 2009... sa sťažovateľ domáhal vymoženía sumy 719,14 EUR s príslušenstvom špecifikovaným v uvedenom návrhu na základe exekučného titulu - rozhodcovský rozsudok RK-74/N/08/GR zo dňa 14.07.2008, právoplatný dňa 31.07.2008 a vykonateľný dňa 04.08.2008.

Uznesením, sp. zn. 2Er/997/2009-1 1 zo dňa 04. 01. 2010 Okresný súd Brezno zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti 299,24 EUR a úroku z omeškania prevyšujúceho 8,5% ročne s odôvodnením, podľa ktorého zmluvná pokuta zo zmluvy o revolvingovom úvere predstavuje neprijateľnú podmienku, je neplatná a tiež priznaný nárok na zaplatenie úroku z omeškania prevyšuje najvyššiu zákonnú hranicu určenú podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. Svoje závery založil na predpoklade, že bolo povinnosťou súdu preskúmať exekučný titul vzhľadom k tomu, že ide o rozhodcovský rozsudok a aj bez návrhu zastaviť exekučné konanie, ak by exekučný titul vykazoval vady podľa § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní.

Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom namietol nedostatok oprávnenia exekučného súdu preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý ho vydal a tiež aj na nesprávnosť skutkových a právnych záverov samotného exekučného súdu.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 12CoE/23/2010-48 zo dňa 17.02.2010 potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie prvostupňového súdu, pričom o.i. uviedol že „rozsah materiálneho preskúmania exekučného titulu, žiadosti o udelenie poverenia a návrhu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku určuje samotný charakter exekučného konania, kedy cieľom je nútené uspokojenie judikovaného práva oprávneného a konajúci súd preto má možnosť oboznámiť sa s priebehom základného konania len v obmedzenom rozsahu a to na podklade exekučného titulu. Kým formálna právoplatnosť rozhodnutia je vždy bezvýnimčná, pretože rozhodnutie je alebo nie je napadnuteľné riadnym opravným prostriedkom, materiálna právoplatnosť je flexibilnejšia a z vážnych dôvodov z nej existujú výnimky. Z uvedenej úvahy vychádzal odvolací súd v tom, že účinky materiálnej právoplatnosti rozhodcovského rozsudku je treba na účely § 45 ZoRK vylúčiť vo vzťahu k exekučnému súdu.“

V sťažnosti sťažovateľka poukazuje na § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoRK“), podľa ktorého súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

- a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,
- b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo
- c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza, «... že v tomto prípade došlo k zamietnutiu žiadosti z dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) ZoRK. Uvedené ustanovenie však nedáva exekučnému súdu, ako sa nesprávne domnieva aj porušovateľ, preskúmať exekučný titul, ale len posúdiť plnenie priznané exekučným titulom, nakoľko aj zákonná formulácia hovorí o plnení, na ktoré zaväzuje rozhodcovský rozsudok a nie o právnom dôvode, z ktorého plnenie vyplýva a na ktorého základe bol vydaný exekučný titul. Uvedený záver pritom nevyplýva len z gramatického výkladu § 45 ZoRK, ale možno ho systematicky odvodiť aj z vymedzenia oprávnenia exekučného súdu pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku, ktorá je vymedzená na:

- a) preskúmanie materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu...
- b) na posúdenie rozporu plnenia priznaného exekučným titulom ako plnenia objektívne možného, plnenia právom dovoleného alebo plnenia v súlade s dobrými mravmi.

Hypotéza § 45 ods. 1 písm. c) zákona o rozhodcovskom konaní obmedzuje rozsah preskúmavacej právomoci exekučného súdu výlučne na plnenie vyplývajúce z exekučného titulu a jeho skúmanie ako objektívne nemožné, nedovolené či v rozpore s dobrými mravmi. Z tohto ustanovenia ani v širšom zmysle nevyplýva, že exekučný súd má právo preskúmať právny dôvod, na základe ktorého sa v rozhodcovskom konaní plnenie uplatnilo. Posúdenie

hmotnoprávneho základu plnenia je obmedzené len na základné konanie (t.j. konanie vo veci samej) ako také, čo je dané

i. § 35 zákona o rozhodcovskom konaní, ust. § 57 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní k ust. § 159 ods. 3 O.s.p...

ii. § 40 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní v znení do 30.06.2009 a v znení po 01.07.2009.

Citované ustanovenia upravujú možnosť podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ako vyplýva z jednotlivých dôvodov zrušenia rozhodcovského rozsudku v znení zákona do 30.06.2009, dôvodom podania návrhu a zrušenia rozhodcovského rozsudku nemohli byť dôvody týkajúce sa samotného právneho dôvodu priznaného plnenia, od 01.07.2009 by takáto možnosť mohla byť pripustená v obmedzenej miere výlučne na základe doplneného ust. § 40 ods. 1 písm. j) zákona o rozhodcovskom konaní. Zásadným faktorom pre exekučné konanie a túto sťažnosť, ktorý však z uvedenej právnej úpravy § 40 ods. 1 vyplýva je, že zaoberať sa právnym dôvodom judikovaného plnenia by súd mohol, hoci len obmedzene, výlučne na základe procesného úkonu - žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podanej účastníkom konania, v rámci právom osobitne upraveného typu konania. Oprávnenie súdu zaoberať sa uvedeným právnym titulom pre plnenie (v tomto prípade zmluvou) je teda mysliteľné len za predpokladu realizácie príslušného procesného oprávnenia účastníkom a naopak, bez jeho využitia je posudzovanie zmluvy prekročením oprávnenia exekučného súdu.

iii. oddelením konania vo veci samej a konania exekučného...

Krajský súd v Banskej Bystrici nesprávne stotožňuje rozpor plnenia priznaného exekučným titulom ako plnenia objektívne (ne)možného, plnenia právom (ne)dovoleného alebo plnenia v (ne)súlade s dobrými mravmi a eventuálne rozpor právneho úkonu (na ktorého základe konajúci orgán toto plnenie priznáva) s dobrými mravmi, zákonom... Ustanovenie § 45 ZoRK oprávňuje súd zastaviť výkon rozhodnutia výlučne vtedy, ak by išlo o plnenie objektívne (ne)možné (ust. § 575 Občianskeho zákonníka, § 352 ods.2 Obchodného zákonníka), právom (ne)dovolené (napr. rozsudok zaväzujúci na plnenie, ktoré môže byť len vo vlastníctve štátu prípadne zákonom určených subjektov, napr. čl. 4 Ústavy Slovenskej republiky) či v súlade (rozpore) s dobrými mravmi (napr. zaplatenie plnenia šikanóznym spôsobom). Spojenie „ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka

rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom"" koncentruje postup súdu výlučne na samotné plnenie ako také. Uvedená otázka má pritom charakter ústavnoprávneho „spor“ nakoľko súvisí nielen s článkom 46 ods. 1 Ústavy, ale aj s článkom 2 ods. 2 Ústavy.

Nedostatok oprávnenia exekučného súdu zasahovať do právoplatne ukončenej veci v rozhodcovskom konaní možno jednoznačne vysledovať nielen z vnútroštátnej úpravy, ale aj v argumentácii Súdneho dvora EU (predtým ESD) v rozhodnutí vedenej pod CM0/08 (A. proti C.), kde vo vzťahu k prípadu obdobnému ako je rozhodcovský rozsudok RK-74/N/08/GR uvádza

a) v bode 40 odôvodnenia V predložennom prípade sa rozhodcovský rozsudok stal právoplatným, lebo dotknutý spotrebiteľ nepodal proti uvedenému rozsudku žalobu na jeho zrušenie v lehote, ktorá je na tento účel stanovená.

b) v bode 47 odôvodnenia V každom prípade dodržiavanie zásady efektivity si za okolností ako v základnom konaní nemožno vykladať tak, že vnútroštátny (národný) súd naprával opomenutie procesného charakteru spotrebiteľa, ktorý nepozná svoje práva, ako to bolo vo veci, ktorá viedla k vydaniu už citovaného rozsudku M., ale ani aby úplne nahrádzal celkovú pasivitu dotknutého spotrebiteľa, akou je pasívny prístup žalovaného vo veci samej, ktorý sa nezúčastnil na rozhodcovskom konaní, ani nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovskému rozsudku, ktorý sa z tohto dôvodu stal právoplatným.

Proti rozhodcovskému rozsudku sp. zn. RK-74/N/08/GR povinný v žalobnej odpovedi podanej v zmysle rozhodcovskej doložky a zákona o rozhodcovskom konaní v platnom znení svoje povinnosti nespochybňoval a následne nepodal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle uvedeného zákona. Uvedené v kontexte bodu 47 odôvodnenia rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C - 40/08, ako aj vnútroštátnej právnej úpravy znamená, že exekučný súd nemá ex offo právomoc nahrádzať pasivitu povinného v predchádzajúcom konaní argumentmi o práve preskúmať rozhodcovský rozsudok v „merite veci“, ale len zistiť, či ide o spôsobilý exekučný titul s náležitosťami v zmysle bodu 3 písmeno a) tejto sťažnosti. Postup nad rámec uvedeného je postupom nezákonným a protiústavným v zmysle článku 2 ods. 2 Ústavy.

Nedostatok oprávnenia súdu v exekučnom konaní preskúmať ex offo ustanovenia spotrebiteľskej zmluvy pritom nevyplýva len zo spomenutého rozhodnutia Súdneho dvora

Európskej únie C - 40/08, ale ho možno ďalej odvodiť aj z rozhodnutia C 168/05 vo veci M., v ktorom bolo ustálené že „Smernica 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vyžaduje, aby vnútroštátny súd, na ktorý je podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia, posúdil neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a zrušil toto rozhodnutie z dôvodu, že uvedená zmluva obsahuje nekalú podmienku, hoci spotrebiteľ sa dovoľával tejto neplatnosti nie v rámci rozhodcovského konania, ale výlučne v rámci žaloby o zrušenie.“ V tomto rozhodnutí Súdny dvor EÚ (predtým ESD) vychádzal (aj keď len implicitne) pre posúdenie nekalosti podmienky z nutnosti príslušnej procesnej aktivity spotrebiteľa...

Z vyššie označenej argumentácie podporenej aktuálnou rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že výklad právomoci exekučného súdu Krajským súdom v Banskej Bystrici a postup v zmysle takéhoto výkladu je v rozpore so zákonnou úpravou a teda porušením článku 2 ods. 2 Ústavy SR.“

Sťažovateľka uvádza, že v súvislosti s porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, že „z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je možné zistiť to, akým spôsobom a výkladom ustanovenia § 45 zákona o rozhodcovskom konaní súd dospel k vyššie uvedenému záveru (najmä na základe čoho odvolací súd a aj súd prvého stupňa stotožňujú vo svojej rozhodovacej činnosti zákonný pojem „plnenie priznané exekučným titulom“ s pojmom „právny dôvod plnenia priznaného exekučným titulom“)...

Sťažovateľ v otázke neexistencie právomoci exekučného súdu na postup, aký je uvedený v uznesení Okresného súdu Brezno, sp. zn. 2Er/997/2009-11 v odvolaní uviedol rozsiahlu argumentáciu založenú na podrobnej analýze platnej právnej úpravy, ktorú odvolací súd jednoduchým konštatovaním prehliadol. Nakoľko odvolaním vymedzená základná otázka, a to rozsah právomoci exekučného súdu pri posudzovaní rozhodcovského rozsudku a jeho preskúmaní pre celé odvolacie konanie bola prioritná, odpoveď odvolacieho súdu v zdôvodnení napadnutého uznesenia je nedostatočná, pretože podľa § 157 ods. 2 O. s. p. je súd povinný uviesť, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé...

Európsky súd pre ľudské práva napr. vo veci V. proti Holandsku zo dňa 19.4.1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61 uvádza, že: „... povinnosť súdu rozhodnutie odôvodniť nemožno síce chápať tak, že musí byť na každý argument strany podrobne reagované. Na druhej strane, pokiaľ sú v prejednávanej veci vznesené závažné právne argumenty, je treba, aby sa s nimi súd vypořiadal.“...

Považujeme za nesporné, že Krajský súd v Banskej Bystrici túto povinnosť nesplnil a tak zásadným spôsobom porušil článok 46 ods. 1 Ústavy SR.».

V súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľka konštatuje, že «...neústavným výkladom zákona a jeho obchádzaním v otázke právomoci exekučného súdu bolo povinnému vytvorené priaznivejšie postavenie. Povinný napriek pasivite v období predchádzajúcom exekučnému konaniu (teda nesplnenia povinnosti z exekučného titulu resp. nepodanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku) bol postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici postavený do pozície ako keby v žalobnej odpovedi vznášal skutkové i právne námietky spochybňujúce jeho povinnosti. Pri spochybňovaní zmluvných dojednaní v základnom konaní zo strany povinného by však sťažovateľ mal aspoň právo sa k takýmto argumentom vyjadriť, kým v tomto prípade jediným právom na „vyjadrenie“ bolo odvolanie...»

Postup spočívajúci v nahradení vôle a činnosti protistrany sťažovateľa aj postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici nemajúci oporu v zákone nesporne a jednoznačne vedie k záveru, že konštatovanie“ žiadne ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku nemožno vykladať a uplatňovať v konaní pred súdom tak, aby niektorý z účastníkov bol zvýhodnený na úkor druhého účastníka pri uplatňovaní práv alebo mal priaznivejšie postavenie pri prejednávaní a rozhodovaní vecí.“ bolo porušené v neprospech sťažovateľa.“

„Uznesením sp. zn. 12CoE/23/2010-48 zo dňa 17.02.2010 Krajský súd v Banskej Bystrici porušil právo sťažovateľa vyplývajúce z článku 46 ods. 1 Ústavy tým, že v rozpore s ustanovením článku 2 ods. 2 Ústavy SR preskúmaním zmluvy o revolvingovom úvere a nesprávnou aplikáciou § 45 zákona o rozhodcovskom konaní zasiahol do právoplatne ukončenej veci. Krajský súd v Banskej Bystrici týmto rozhodnutím akceptoval porušenie uvedeného zákona už v postupe Okresného súdu Brezno, sp. zn. 2Er/997/2009-I 1 zo dňa 04.01. 2010, a rovnako sám sa zaoberal preskúmaním zmlúv...»

Krajský súd v Banskej Bystrici konal tiež v rozpore s článkom 46 ods. 1 Ústavy a ustanoveniami zákona o povinnosti náležite svoje rozhodnutie zdôvodniť, ktorá bola precizovaná rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva.

Krajský súd v Banskej Bystrici ďalej svojím postupom sám porušil a tiež akceptoval porušenie zákonnej úpravy rovnosti účastníkov a s tým spojenej dispozičnej zásady v neprospech sťažovateľa, čím bolo právo sťažovateľa podľa článku 47 ods. 3 Ústavy porušené.»

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„I. Základné právo spoločnosti P . B., IČO: ... podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 12CoE/23/2010 - 48 zo dňa 17.02.2010 porušené.

II. Základné právo spoločnosti P. ,B., IČO: ... podľa článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 12CoE/23/2010 - 48 zo dňa 17.02.2010 porušené.

III. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 12CoE/23/2010 - 48 zo dňa 17.02.2010 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

IV. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky vo výške 303,16 EUR vrátane DPH (slovom tristotri eur šestnásť eurocentov) na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

V sťažnosti je oddelený petit od jej ostatných častí. Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľka domáhala. Ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľka domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označila za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má každý právo domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní rovní.

Sťažovateľka namietala porušenie v petite označených práv uznesením krajského súdu č. k. 12 CoE/23/2010-48 zo 17. februára 2010.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo

v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s postupom exekučných súdov, ktoré v rámci exekúcie (návrhu na vykonanie exekúcie) vecne posúdili a rozhodli o časti exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku). V nadväznosti na to sťažovateľka nesúhlasila s hodnotením vykonaného dokazovania a ich právnym názorom, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jej právnej veci.

V danej veci ústavný súd nedospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 12 CoE/23/2010-48 zo 17. februára 2011 je svojvoľné a že by zasahovalo do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení zákona, a to predovšetkým § 44 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v platnom znení, § 45 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v platnom znení, § 52 a § 53 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení, a na túto právnu úpravu nadväzujúcich právnych noriem ako zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v platnom znení, nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 238/2008 Z. z., ktorým sa stanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru, Smernice Rady Európskych spoločenstiev č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a ďalšej súvisiacej legislatívy, ako aj obsahu relevantných dôkazov je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúvaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúci porušenie základného práva podľa čl. 46 ods.1 ústavy.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ústavný súd iba konštatuje, že keďže nezistil zjavnú neopodstatnenosť alebo arbitrárnosť namietaného rozhodnutia krajského súdu v súvislosti s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť k arbitrárnosti tohto rozhodnutia ani v súvislosti s namietaným porušením čl. 47 ods. 3 ústavy.

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a sťažovateľkou namietaným porušením označených práv a vzhľadom na uvedené bolo potrebné jej sťažnosť vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu krajského súdu odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalším návrhom sťažovateľky na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia), keďže rozhodovanie o ňom je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. augusta 2010